

dolf kloek

die vreemde
grote stad

DOLF KLOEK

die
vreemde
grote
stad

GEILLUSTREERD DOOR TINY VAN ASSELT

JAN HAAN N.V. • GRONINGEN

I. ZO'N FIJNE ZOLDER . . .

Het is stil op de grote zolder. Héél stil. Niemand praat er, niemand lacht er, niemand lóópt er . . .

En toch *is* er wel iemand. O ja. Er zijn twee kinderen; een meisje en een jongen. Maar waarom zitten die zo stil bij elkaar? Waarom spelen ze niet, waarom zéggén ze niets? Zijn ze soms bang dat de grote mensen boos zullen worden, als ze een beetje lawaai maken?

Ha-ha; dacht je nu heus dat ze dáár bang voor waren, die twee . . . robbedoezen?

Róbbedoezen? Ja, écht: róbbedoezen. Vraag het maar aan de grote mensen in het huis. Aan moeder, en aan vader, en aan oma. Moeder zal zeggen: „Als dát geen robbedoezen zijn . . . Ze breken me soms het huis haast af!”

En vader zal brommen: „Práát me er maar niet van; ik kan soms niet eens de radio verstaan, zó gaan die twee te keer!”

En oma . . . Och, oma zal misschien helemaal *niets* zeggen. Maar achter haar brilleglazen zullen haar ogen een beetje beginnen te lachen, en dat betekent dan: „Ja, de kinderen zijn wel eens druk. Maar toch zijn het heel erg *lieve* kinders, hoor . . .”

Dus tóch robbedoezen. Maar waarom zijn die dan nu zo stil . . . ?”

O, nu begint één van de twee te praten. Het is Mijntje, het

meisje. Ze zegt zacht: „Vind jij het nu eigenlijk wel écht fijn, Freek?”

Freek, haar broertje, kijkt eens naar boven, door het kleine dakraampje waar van de andere kant de maan doorheen kijkt. Het is nu net, of ze elkaar aankijken, Freek en de maan. En terwijl hij er over nadenkt, dat hij zo, door dat kleine raampje, al zo váák naar de maan heeft gekeken zegt Freek zacht: „Ik . . . ik weet het niet . . . Misschien toch niet zo héél erg fijn . . .”

„En de grote auto dan?”, vraagt Mijntje.

„Ja”, zegt Freek. „Ja, dat is natuurlijk wel fijn. Maar dat we in dat nieuwe huis niet eens een zólder hebben . . .”

Mijntje zegt niets.

En Freek zegt ook niets.

En de maan . . .

Die kijkt maar trouw door het kleine raampje naar binnen. Misschien omdat het anders wel heel, héél erg donker zou zijn op zolder . . .

Maar waaróm is alles dan zo vreemd in huis, en waarom praten Mijntje en Freek zo weinig, en zo zacht?

Wel, Mijntje en Freek gaan . . . verhuizen. En zo gauw all Morgenochtend vroeg komt er een grote auto, en daar wordt álles ingepakt. Dat duurt natuurlijk een hele poos, want er is toch zóveel mee te nemen! Je begrijpt gewoon niet, waar het allemaal vandaan komt. Maar als de verhuismannen nu alles in die grote auto hebben gestopt . . . dan mogen Mijntje en Freek er ook nog bij in. Samen met vader. En dan gaan ze rijden; o, een héél eind. Helemaal naar Amsterdam!

Ja, dat meerijden in die grote auto lijkt de kinderen echt fijn. Maar dat ze nu nooit meer in hun eigen huis zullen wonen en op hun eigen zolder kunnen spelen . . .

Nee, dat vindt Freek niet zo héél erg fijn. En Mijntje ook niet, hoor. Ze vond het al zo naar, dat alles zo vreemd werd in huis.

Dat overal van die grote kisten stonden, waar vader en moeder allerlei dingen inpakten, die zo echt bij het huis hóorden. En nu, op de laatste avond . . . O, nu is alles helemáál zo vreemd. Nu liggen er niet eens meer kleden op de grond, en nu kan ook het kleine lampje op de zolder niet eens meer branden . . .

Ze zijn er toch nog even saampjes heengegaan, naar die donkere zolder. Vóór het avondeten nog. Ja, toen was het al aardig donker, want het is bijna winter en de dagen zijn maar kort. Maar op zolder was toch nog een beetje licht, en dat kwam door de maan. Die goeie, trouwe maan, die net naar binnen kijkt, of hij zeggen wil: „Maar ik schijn overál naar binnen, hoor. Ook in Amsterdam”.

Begrijpt Freek een beetje wat de maan wil vertellen, en is hij daarom zo stil?

Misschien wel, want na een poosje zegt hij zacht: „De maan is net als de Heere Jezus, hè?”

„Als de Heere Jézus?”, vraagt Mijntje.

„Ja”, zegt Freek. „Die is ook overal. Hier in ons dorp, en daar-ginds in Amsterdam . . . Dat zei oma gisteren toch nog, dat de Heere Jezus in Amsterdam net zo goed bij ons is als hier?”

„Ja”, zegt Mijntje. „Ja, dat is waar . . .”

Dan is het weer stil op zolder. Héél stil. Nee, op deze laatste avond gaan de kinderen er niet meer spelen, gaan ze er geen lawaai meer maken.

O, ze dénken er nog wel even aan, hoe fijn ze hier altijd hebben gespeeld. Hoe ze er hebben gelachen, en gehold, en gestoeid. En terwijl hij knikt tegen de maan, net of die er ook wel alles van af weet, zegt Freek nog een keer: „’t Was toch een fijne, *fijne* zolder . . .”

II. ALLES IN DE GROTE AUTO.

Het is de volgende morgen nog niet eens helemaal goed licht als de grote auto al komt aanrijden. Het eerste, dat Mijntje en Freek zien, zijn dan ook twee grote, vurige ogen. Dat zijn de *lichten* van de auto. En áchter die lichten . . .

O, wat een vreselijk grote kist! Als dáár niet al hun spulletjes in gaan . . .

Er komen drie verhuismannen uit de grote auto, die maar net ruimte heeft om te staan op het smalle weggetje, waaraan Mijntje en Freek wonen.

Eén verhuisman is al een beetje oud, maar de anderen zijn nog jong.

„Die ouwe is de baas”, zegt Freek tegen Mijntje.

Hij had het zacht willen zeggen, maar zijn stem klinkt zo raar hard in het kale huis en de verhuismannen hebben het zo maar gehoord.

„Ja, ik ben de baas!”, zegt de oudste een beetje dreigend, „en als jij mij „ouwe” noemt weet ik niet, of ik jou en je zusje wel mee neem in de auto!”

Freek schrikt er een beetje van, maar als hij ziet, dat de twee jonge verhuismannen staan te lachen, begrijpt hij wel, dat de ouwe baas een grapje maakt. Toch zegt hij maar voor de zekerheid: „O, maar u bent helemaal niet érg oud en ik wil u ook wel helpen . . .”

De oudste verhuisman lacht nu ook en hij zegt: „Nou, dat is dan wel aardig van je, want met z'n vieren gaat het natuurlijk

véél vlugger dan met z'n drieën. Blijf maar een beetje in de buurt, dan vertellen we je wel wat je doen mag”.

Freek knikt heel gewichtig en tegen Mijntje, die ook maar eventjes anderhalf jaar jonger is dan hij, zegt hij maar vast: „Ga jij maar zo lang buiten spelen, Mijntje, anders loop je ons nog in de weg!”

Dan beginnen de verhuismannen te tillen en te sjouwen, en kijkt Freek er eerst alleen maar met open mond naar, hoe sterk ze wel zijn.

O, die „ouwe” net zo goed, hoor. Hij neemt zo maar helemaal alleen zo'n zware kist op z'n nek!

Freek zou wel eens willen weten, of zijn vader ook zo sterk is, maar hij kan het nu niet vragen, want vader en moeder zijn nog boven bezig met de bedden. Daar hebben ze vannacht nog op geslapen, en die moeten dus uit elkaar.

„Hé, pak eens aan, kerel!”

Freek schrikt. Ja, dat is tegen hem. Eén van de jonge verhuismannen stopt hem een rolletje zeil in zijn handen.

„Breng maar naar de wagen, als het je niet te zwaar is”.

Als het je niet te zwaar is . . . ! Freek slaat zijn hele arm om de rol, en met grote stappen, om te laten zien hóe makkelijk het wel gaat, brengt hij zijn vrachtje naar buiten.

„Jij kan er wat mee, hoor!” zegt de ouwe baas, die bij de wagen staat. En van nu af aan mag Freek steeds wat naar de auto brengen.

Die grote auto wordt intussen steeds voller. En het huis wordt steeds leger . . .

In dat bijna lege huis loopt Mijntje nog wat rond. Helemaal alleen, want de anderen hebben het zo druk! Die hebben niet eens tijd om naar haar te *kijken* . . .

Mijntje is eigenlijk een beetje verdrietig. Maar ze heeft haar

huis, hier in het kleine dorp, aan het smalle weggetje, ook altijd zo'n *fijn* huis gevonden . . .

Ze had er haar eigen plekjes, waar ze altijd zo leuk kon spelen; soms samen met Freek, ook wel helemaal alleen. Zo'n plekje, waar ze vaak alleen speelde, was het kleedje voor de kachel, dat nu natuurlijk al lang weg is. En de kachel is óók weg. Maar Mijntje weet nog precies, waar het kleedje heeft gelegen. En op dat plekje staat ze nu eventjes stilletjes te dromen. Ze denkt aan de ruitjes van de kachel, waardoor je altijd zo fijn naar binnen kon kijken. Dan zag je allemaal vuur. En dat was zo mooi . . .

Soms leek het daarbinnen net als een kasteel van goud, en een andere keer weer de lucht, als de zon pas was ondergegaan . . .

O, de kachel zal vader daarginds in het nieuwe huis wel weer neerzetten. Maar het kleedje komt er misschien niet eens meer voor, en in elk geval zal het niet zo . . . zo écht meer zijn . . .

„Zo, meidje van me, sta jij een klein beetje te treuren?”

Mijntje heeft niet eens gemerkt, dat oma naast haar is komen staan. Maar nu weet ze zonder te kijken, dat het oma is, die tegen haar praat en haar een beetje tegen zich aan drukt. Want wie heeft zó'n lieve, vriendelijke stem als oma?

„Ik vind het allemaal zo . . . náár”, klaagt ze zacht.

Oma drukt haar nog een beetje dichter tegen zich aan, en ze vraagt: „Maar wát vindt m'n meidje dan zo naar; dat het huis zo leeg wordt?”

Mijntje knikt. „Ja; en dat het kleedje weg is . . . ”

Nu lacht oma toch een beetje, maar dat ziet Mijntje niet. En terwijl ze nog verdrietig voor zich uit kijkt hoort ze oma zeggen: „Ik zal wel vragen, of het kleedje ook in het nieuwe huis weer voor de kachel mag liggen, hoor. Maar dan moet *jij* ook een beetje flink zijn. Je weet toch, waaróm we gaan verhuizen. Dat het móest?”

Mijntje knikt weer, maar ze doet het al niet meer zo verdrietig

als daarstraks. O ja, ze weet best, waarom ze moeten verhuizen. De fabriek, waar vader werkte, dicht bij het dorp, had niet meer genoeg te doen voor hem. Daarom moest vader een andere fabriek zoeken. Maar in de buurt van het dorp zijn haast geen fabrieken en daarom moest vader wel ver weg zoeken. Gelukkig was er in Amsterdam een fabriek, die wél werk had voor vader.

„Maar nu moeten we ook wel allemaal in Amsterdam gaan wónen”, had moeder gezegd. „Want wie moet daar anders voor vader zorgen?”

Ja, Mijntje had dat allemaal best begrepen. Alleen . . . Toen was dat „verhuizen” waar moeder over praatte nog zo ver weg geweest; en nu was het zo heel, héél dicht bij . . .

Maar ze wil flink zijn; o ja. Om oma, die het haar vraagt; en om vader, die het zo prettig vond op zijn oude fabriek; en om moeder, die óók flink is, al was ze misschien wel liever in het dorp gebleven . . .

„Ik ben al niet meer verdrietig, oma”, zegt ze. „Kijk maar”. Ze lacht tegen oma, en die geeft haar op haar lachende snoetje een dikke zoen.

„Mijntje, *Mijntje!*”

Het is Freek, die zo hard roept. Daar komt hij al met veel lawaai de lege kamer binnen hollen.

„We . . . zijn . . . klaar”, zegt hij hijgend. „We hebben . . . alles . . . in de wagen!”

Oma, die nog steeds bij Mijntje staat, lacht weer een beetje. Dat ziet Freek niet, maar Mijntje ziet het wel en ze begint ook een beetje te lachen. Die malle Freek ook, die nu net doet of *hij* de baas van de verhuizers is!

O, nu komen vader en moeder ook binnen, samen met de drie verhuismannen. Nu is het ineens weer vol in de lege kamer! „Alles is klaar”, zegt vader nu ook, maar *hij* zegt het niet net,

of hij de baas is. Hij zegt het een beetje zacht, en Mijntje denkt: „Zou vader misschien óók een beetje verdrietig zijn, omdat we gaan verhuizen?”

Moeder praat wél flink. Dat doet ze altijd. Ze zegt: „Nou, de verhuizers hebben achterin de auto een fijn zitje voor jullie gemaakt. Alle drie een eigen stoel! En er zijn nog dekens, die jullie over je heen kunt doen”.

Nou, dát lijkt Mijntje leuk! Ze holt samen met Freek naar buiten en in tijd van een wip zijn ze achterin de auto geklommen. Moeder komt ze hun jasjes en mutsen maar achterna brengen. „Goed inpakken, hoor!”, zegt ze. „Je wordt koud, als je zo lang stil zit”.

„Maar we hebben toch dekens!”, zegt Freek.

Meteen trekt hij er een over zijn hoofd en maakt hij, terwijl hij helemaal niets kan zien, allerlei gekke bewegingen.

Maar oei-oei, de ruimte achterin de auto is veel te klein voor zijn rare sprongen. Hij struikelt en valt . . . gelukkig precies in één van de drie stoelen.

„Zo, blijf daar nu meteen maar zitten, wildebras”, bromt vader, die intussen ook bij de auto is gekomen.

Freek trekt de deken van zijn hoofd en heeft meteen al weer een ander plannetje.

„We kunnen er fijn een tentje van maken, Mijntje. Die deken over de leuning van onze stoel, en dan wij er onder!”

„En ik zeker mezelf oprollen om ook in jullie tentje te kunnen”, zegt vader. „Nee, we gaan fijn naar buiten kijken. Pas maar eens op, dan kom ik ook!”

Met zijn lange benen is vader zó boven.

„Jij in de middelste stoel, vader, en de kinderen elk aan een kant”, roept moeder.

Zo doen ze het ook. Dan komen de verhuismannen. Ze trekken de achterklep van de auto omhoog, zodat er eigenlijk niemand uit kan vallen, en gaan zelf op hun plaatsje voorin zitten.

„Mag ik wel sturen, baas?“, roept de ouwe lachend naar Freek.

„Als u maar niet in de sloot stuurt!“ roept Freek terug, en daar hebben ze nog een keer allemaal pret om.

Maar nu gaat het dan toch echt gebeuren. De grote auto begint te ronken en te trillen, gaat dan langzaam rijden . . .

Freek en Mijntje wuiven om het hardst naar moeder en oma, die straks met de trein naar Amsterdam zullen gaan. Vader wuift ook; naar moeder, en naar oma . . . en misschien ook wel een beetje naar hun knusse huisje aan het smalle weggetje, waar ze nu nooit meer zullen wonen . . .

III. ONDERWEG.

Ze zijn op weg. En ze hebben zoveel te zien! Eerst gaan ze langs een tamelijk stille weg, waaraan ook maar weinig huizen staan. Maar zulke mooie bossen, als ze daar zien! Dicht bij hun dorp is ook wel bos, maar waar ze nu langs komen vinden ze veel mooier.

„Is er in Amsterdam ook bos?“, vraagt Mijntje.

„Nou . . . in Amsterdam in elk geval niet“, zegt vader. „Maar er zijn wel mooie parken, met zwanen, en met eenden“.

Mijntje denkt even na. „Hè vader, krijgen wij ook weer een eend?“, vraagt ze dan ineens.

Vader moet er om lachen. Ja, ze hebben een paar jaar geleden een eend gehad, in het vijvertje achter in de tuin. De kinderen hielden erg veel van die eend en ze vonden het wat erg dat hij op een nacht was doodgebeten door een hond of misschien wel door een ander beest.

„In Amsterdam hebben we toch geen tuin“, zegt vader. „Waar zouden we een vijvertje moeten maken voor die eend?“

Nee, dat weet Mijntje ook niet. Ze kan zo moeilijk begrijpen, hoe dat is: zo'n hoog huis in zo'n grote stad . . .

Ze denkt er maar niet meer over na en ze ziet ook al weer zoveel dingen, die helemaal nieuw voor haar zijn.

„Kijk eens, wat een grote ton!“ roept Freck.

Vader kijkt langs zijn uitgestoken vinger.

„Dat is geen ton“, vertelt hij, „dat is een heel groot ding, waar ze gas in bewaren“.

„En gaat dat ding dan niet de lucht in?“, vraagt Freek.

„Nee“, zegt vader. „Waarom?“

„Nou, die ballon, die Mijntje laatst had ging toch ook de lucht in? En moeder zei, dat het kwam omdat er allemaal gas in zat.“

„Ja, dat is ook zo“, knikt vader. „Maar dat ding dáár is helemaal van ijzer, zie je, en het zit vast aan de grond“.

Freek kijkt al weer een andere kant op, want o, er is nu toch zóveel te zien! Ze zijn op een brede, drukke weg gekomen, en daar razen elke keer auto's voorbij. De auto's, die van de andere kant komen, zien ze pas, als ze voorbij zijn, omdat ze achteruit kijken. Maar de auto's die van dezelfde kant komen . . . o, dat is leuk, om dáárnaar te kijken!

Die auto's rijden haast allemaal harder dan zij, want zo'n grote verhuiswagen, met allemaal dingen er in, die wel eens kunnen breken, kan natuurlijk niet zo hard rijden. Maar als zo'n auto dan langs ze heen wil en aldoor even om een hoekje kijkt, of er van de andere kant niets aan komt . . . Nou, daar hebben Freek en Mijntje pret om, hoor.

Die auto's zijn dan soms vlak bij, en je kunt de mensen er in zien zitten. De ene keer is het een meneer alleen, en de andere keer weer een meneer met een mevrouw. Soms zit er een dikke meneer aan het stuur, en soms een dunne en daar praten de kinderen dan samen over.

„Kijk die dikkerd eens boos kijken“, zegt Freek, als er weer eens een auto met een dikke meneer er in achter hen aan rijdt.

„'t Is vast een schoolmeester“, griezelt Mijntje, die nog gelooft, dat alleen maar schooljuffrouwen aardig kunnen zijn.

„Gaat die dikkerd ook naar Amsterdam, vader?“, wil Freek weten.

„Dat is best mogelijk“, zegt vader.

„O, misschien is het dan wel de baas van vader z'n fabriek . . .“, fluistert Mijntje, en daar moet vader zo hard om lachen, dat die dikke meneer vast denkt, dat hij wordt uitgelachen. Hij

kijkt tenminste nóg bozer, maar dan . . . floep, daar schiet hij eindelijk voorbij.

„Die is vast geschrokken omdat jij een schoolmeester en een fabrieksbaas tegelijk van hem wilde maken, Mijntje”, lacht vader nog. Maar Mijntje zegt niets, want als vader nu eens wérkelijk zo’n boze baas kreeg . . .

Het wordt nog steeds drukker op de weg. Ze komen nu ook langs grote huizen, die vlak naast elkaar staan.

„Is *dit* Amsterdam, vader?”, vraagt Freek.

„Nee jong, dit is nog niet Amsterdam, maar het is wel een flinke grote plaats”.

„Is Amsterdam dan nóg groter?”

„Nou, reken maar”, knikt vader. „De huizen zijn er nog veel hoger en het is er ook nog veel drukker”.

„Dan durf ik niet buiten te spelen”, zegt Mijntje, een beetje angstig.

„O, maar de straat, waar ons huis staat, is niet zo druk”, vertelt vader. „Die straat ligt een beetje aan de buitenkant van de stad, zie je. En er wonen daar vast ook wel een boel kinderen waar jullie fijn mee kunnen spelen”.

„Spelen ze daar óók rovertje?”, vraagt Freek.

„Dat denk ik wel”, lacht vader. „In Amsterdam zullen de jongens wel net zulke rovers zijn als in ’t dorp”.

Freek en Mijntje zijn nu toch wel erg nieuwsgierig, hoe alles zal zijn in die grote stad. De auto-rit is fijn, ja, maar ze zouden het toch ook wel fijn vinden, als ze er nu maar waren . . .

Ze komen nu steeds door andere plaatsen, en aldoor moet vader zeggen, dat dit nóg Amsterdam niet is. Maar eindelijk . . .

„Nú komt Amsterdam”, vertelt vader.

„Há”, roept Mijntje. „En zijn we dan ook meteen bij onze straat?”

„Nee, nu moeten jullie even goed luisteren”, zegt vader. „Am-

sterdam is héél erg groot, en wij moeten helemaal aan de andere kant van de stad zijn. We rijden dus eerst nog de hele stad door, en dat is een eind, hoor! Maar dan kunnen jullie meteen eens zien, hoe Amsterdam er uit ziet; kijkt dus maar goed”.

Nou, en óf ze kijken. Wát een huizen, wát een mensen! En die mensen krioelen maar door elkaar. In auto's, op fietsen of zo maar gewoon lopend . . .

Er rijden ook trams, en grote autobussen.

„Gaan wij daar ook wel eens in?“, vraagt Freek.

„Ja hoor“, belooft vader.

„En waar gaan we dan heen?“, wil Mijntje weten.

„Nou, misschien wel eens naar de dierentuin. Er is hier in Amsterdam een hele grote, met alle soorten dieren, die je maar kunt bedenken”.

„Ook poesen?“, vraagt Mijntje. Ze heeft altijd zo graag een poes willen hebben . . .

„Malle meid“, zegt Freek. „In een dierentuin zijn toch alleen maar *wilde* dieren!”

„O“, zegt Mijntje zacht en een beetje teleurgesteld. Maar ze vindt poesen ook veel liever dan wilde dieren . . .

Ze zijn intussen in een wat stiller gedeelte van de grote stad gekomen, en vader zegt: „Nu zijn we er gauw, hoor!”

Mijntje en Freek gaan nu héél goed kijken. Ze komen door een brede straat, waar het niet zo druk is, maar waar toch nog wel veel winkels zijn. Dan gaan ze een zijstraat in, waar géén winkels zijn, waar alleen maar wat kinderen spelen. En dan nóg een zijstraat . . .

Nu begint de auto langzamer te rijden, steeds langzamer . . .

„Pie-iep“, doen de wielen.

Ze staan stil!

„Zijn we er, vader?“ vragen ze allebei tegelijk.

Vader knikt.

„Hoera!“, roept Freek. Hij wil de klep van de auto al los ma-

ken, om er uit te kunnen springen, maar dat mag niet van vader.

„Heb jij nog maar héél even geduld, kerel. Dat kunnen de verhuismannen beter doen”.

Daar komen ze al aan, met z'n drieën.

„Zou je er nou wel graag uit willen?”, vraagt de ouwe baas een beetje plagend aan Freek.

„Als u de klep niet gauw los maakt, help ik niet meer hoor!” dreigt het kléine baasje.

„Nou, maar dát zal me niet gebeuren!”, doet de oude verschrikt, en tegen de twee anderen zegt hij: „Jongens, laat die beste knecht er eens gauw uit!”

Lachend maken de twee jongere mannen de klep los, en dan staan vader en de kinderen al heel gauw op straat.

Vader rekt zich een beetje; hij is wat stijf geworden van het lange zitten. Maar Freek en Mijntje staan al bij het huis, waarvoor de auto is blijven stilstaan.

Ze kijken naar boven. O, wat is dat huis hoog! Nu ze er zo op stráát voor staan lijkt het nog veel hoger dan al die huizen, waar ze met de auto langs gereden zijn.

„Is dat héle hoge huis nou van ons?”, vraagt Mijntje zacht aan Freek.

Freek schudt heel gewichtig zijn hoofd. *Hij* heeft het wel begrepen, wat moeder vertelde over de „tweede verdieping”, waar ze zouden komen te wonen.

„Kijk”, zegt hij geleerd. „Eerst krijg je de mensen die helemaal beneden wonen. En daar boven is weer een rij ramen, zie je wel? Die mensen wonen één hoog. En dáárboven wonen wij. Zie je wel die ramen, waarvoor geen gordijntjes zitten? Nou, en boven ons wonen ook nog weer mensen. En dan komt het dak”.

Ja, dat ziet Mijntje. Maar ze kijkt direct weer naar die ramen waarvoor geen gordijntjes zijn, en die er daarom zo donker, zo

onvriendelijk uit zien. Dáár moet ze nu in 't vervolg wonen.
Zo hoog. En tussen al die vreemde mensen . . .
Freek rent al door de openstaande deur de trappen op. Maar
Mijntje kijkt nog steeds naar boven, en haar ogen worden een
beetje nat. Komt dat misschien . . . van het lange kijken . . . ?

IV. IN HET NIEUWE HUIS.

Moeder en oma zijn gekomen. Gelukkig! Moeder heeft direct koffie gezet. Dat rook zo lekker. En zo gewoon. En oma . . .

Oma is heel even gaan zitten, op de eerste de beste stoel, die naar boven kwam. Ze heeft Mijntje op haar schoot getrokken, en heel zacht tegen haar gezegd: „'t Is nu nog allemaal een beetje vreemd, lieverd, maar als alles weer op z'n plaats staat, zul je zeggen: „'t Is tóch m'n eigen huis”, al staat het nu in de grote stad in plaats van in het dorp. En zeg, zullen wij straks samen jullie speelgoed uitpakken?”

Ja, dat vond Mijntje leuk. En Freek had tóch geen tijd, om daarbij te helpen, want die Freek . . . O, wat doet hij zijn best! Hij heeft natuurlijk eerst eens het huis bekeken. Tsjonge, dat was toch nog heus niet zo klein, hoor. En wat een leuk kamer-tje was het, waar Mijntje en hij zouden komen te slapen! Alleen een beetje raar, als je door het raam naar beneden keek. Dan keek je in de tuinen van de mensen die helemaal beneden woonden, en die dus wél een tuintje hadden. Maar wat lagen die tuinen diep! Net of je zelf op het dak zat . . .

Freek werd er een beetje duizelig van en hij is maar gauw weer naar beneden gegaan, naar de verhuismannen. Die waren intussen al aan 't hijsen, en daar helpt Freek nu dapper aan mee. Het liefst zou hij zelf eens aan dat dikke touw trekken, waaraan alles naar boven wordt gehesen. Maar dat mag niet.

„Je zou zelf de lucht in gaan en voor dat open raam komen te bengelen”, heeft de oude verhuisman lachend gezegd en dat vond Freek ook echt wel een beetje eng. Maar hij kan wel op

een andere manier helpen, hoor. Als die ene verhuisman in de wagen iets op de klep heeft gezet, mag hij het naar de hijsman brengen. Geen zware dingen natuurlijk, maar er zijn genoeg lichtere spulletjes, die Freek best kan dragen.

En dan zijn er ook nog dingen, die niet gehesen kunnen worden, die je wel naar boven moet dragen. De planten bijvoorbeeld, die in het oude huis in de kamer stonden.

O, dat knapt Freek wel op. Hij heeft al in elke arm een geranium en loopt er voorzichtig mee naar de voordeur. Ja, héus, voorzichtig. Maar kan hij nu helpen, dat er net een klein hondje voor zijn voeten komt lopen, dat hij niet kan zien omdat die geraniums zo hoog zijn?

„Waf-wáf”, blaft het hondje verschrikt.

En „plof-plof” doen de bloempotten op de harde straat.

En „au!”, roept Freek, die languit tussen z'n geraniums ligt.

De hijsman heeft juist zijn handen vrij en helpt hem overeind.

En van boven af roept de oude baas: „Die bloemetjes horen hier op de vensterbank, hoor. Die moet je niet tussen de straatstenen planten!”

Freek lacht maar een klein beetje. Hij heeft z'n knieën wat bezeerd en vindt het wel erg jammer van die mooie geraniums. Maar de hijsman zegt: „Die kunnen wel een stootje hebben, hoor. Alleen moet er een andere pot om”.

„O, die hebben we nog wel”, zegt Freek. Hij is zijn zere knieën al weer vergeten. Net een mooi werkje voor hém, om die planten ook een nieuw huisje te geven!

Het is avond geworden. De avond van een lange, vreemde dag. Maar die avond zelf is toch niet zo érg vreemd, want Mijntje en Freek kruipen in hun eigen bed, waar ze anders ook altijd in slapen.

Het kámertje is natuurlijk wel een beetje anders. Het is wat groter en er is ook ander behang aan de muur. Leuk bloeme-

tjes-behang. Maar op dat bloemetjes-behang dezelfde plaatjes, die ook in het oude huis op hun kamertje hingen.

Dáár is het plaatje van de grote eigenwijze gans, en dáár de plaat van de Goede Herder, die het lammetje in zijn armen draagt . . .

O, en er zijn nog meer dingen die heel „gewoon” zijn. Dat oma ze naar bed brengt bijvoorbeeld en dat ze samen, op de rand van Freek’s bed, met oma tussen hen in, hun avondgebedje zingen . . . Als ze „amen” hebben gezongen, zegt Freek: „De Heere Jezus hoort ons hier ook, hè, oma?”

Oma slaat haar arm om hem heen en haar andere arm om Mijntje.

„Ja hoor, kinders”, zegt ze dan, „de Heere Jezus hoort jullie overal en altijd. Daar moeten jullie altijd maar goed aan denken, ook als het wel eens *lijkt* alsof de Heere Jezus ver weg is, omdat het allemaal zo vreemd, en misschien ook wel eens donker is om je heen. De Heere Jezus is net als de goede herder, die het kleine verdwaalde lammetje ook kwam helpen, toen het alleen was en verdrietig”.

Mijntje kijkt eens naar de plaat van de Goede Herder. Ja, bij hem is het lammetje helemaal veilig . . .

„Zo, en nu gaan jullie fijn slapen”, zegt oma. „Het is laat geworden en morgen moeten jullie al weer naar je nieuwe school”.

„Leuk”, zegt Freek.

Mijntje zegt niets. Ze hóópt, dat ze het ook leuk zal vinden. Maar de juffrouw van de oude school in het dorp, was wel heel erg aardig, en álle meisjes van de klas waren eigenlijk haar vriendinnetjes . . .

Oma stopt ze nog even lekker toe, en dan gaat het licht uit. Dan is het donker in het nieuwe kamertje. Dan is er ook niets vreemds meer te zien, en vallen Freek en Mijntje al gauw in een fijne, diepe slaap . . .

V. NAAR DE VREEMDE SCHOOL.

Als de kinderen de volgende morgen wakker worden, lopen ze eerst in hun pyjama het nieuwe huis door. Daar hebben vader, moeder en oma nog de hele avond aan doorgewerkt, en nu staat alles dan op z'n plaats. Dat ziet er heel wat gezelliger uit, hoor! De kachel brandt ook al lekker, en . . . Mijntje kijkt eens naar oma, die haar een knipoogje geeft. Het kleedje, háár kleedje, ligt vóór de kachel.

Freek blijft het langst in de keuken, waar moeder bezig is de boterhammen te snijden. Hij vindt dat altijd een prettig gezicht, want hij heeft meestal trek 's morgens. In het andere huis kwam hij ook vaak een kijkje nemen in de keuken en als moeder hem zo gretig naar de afgesneden boterhammen ziet kijken zegt ze lachend: „Voor jou is er niet zo erg veel veranderd, hè Freek?”

„Nee hoor”, zegt Freek. „Als de jongens hier nou ook maar fijne spelletjes doen . . .”

„En als jij dan zorgt, dat je op tijd op school komt, zodat je niet de eerste de beste dag hoeft na te blijven . . .”, zegt moeder.

Freek begrijpt haar best. Met een vaartje gaat hij zich aankleden.

„Is vader al weg?”, vraagt hij nog.

Moeder knikt. „Ja, vader moet hier al vroeg beginnen en het is ook een heel eind naar de fabriek. Maar 's middags is vader wat vroeger thuis, dus dat is ook wel prettig”.

„Nou!”, zegt Freek, en weg is hij.

Een kwartiertje later eten ze hun boterhammen. Freek eet er minstens zo veel als anders, maar Mijntje kan deze morgen met moeite één boterhammetje naar binnen krijgen. Dat komt, omdat Mijntje eigenlijk een beetje báng is, Waarvoor? Wel, voor de nieuwe school, waar ze zo dadelijk naar toe gaat, en voor de vreemde juf, en voor al die vreemde kinderen . . .

„U brengt ons toch weg, hè moes?“, vraagt ze met een zacht stemmetje.

„Ja hoor, deze eerste keer wel“, zegt moeder. „De school is wel dichtbij, maar jullie moeten toch even de weg weten. Vanmiddag kunnen jullie wel alleen, als je tenminste goed uitkijkt met oversteken“.

Een paar minuutjes later danken ze en is het ook wel tijd, om weg te gaan. Eerst krijgt oma nog een dikke zoen, en dan gaan ze met z'n drietjes op stap.

„Letten jullie maar vast goed op, hoe we lopen“, zegt moeder. Nou, dat doet Freek tóch al wel, hoor. Eerst een stuk van hun eigen straat en dan de tweede hoek om . . .

Mijntje ziet een paar kinderen lopen, die de de zelfde kant op gaan. Wonen die ook in hun straat? En gaan ze nu ook naar de zelfde school?

Ze vraagt het aan moeder, maar die weet het ook niet.

„Er zijn hier zovéél scholen“, zegt ze. „Jullie gaan naar de Christelijke school; andere kinderen gaan weer naar de roomse school, of naar de openbare“.

„Wat is dat“, vraagt Mijntje, „de openbare?“

„Nou, daar gaan veel kinderen op van mensen, die niet in de Heere Jezus geloven. Op zo'n school vertellen ze niet uit de bijbel, en daar zingen ze ook geen psalmen en gezangen“.

„O“, zegt Mijntje. Ze kijkt nog eens naar de kinderen, die aan de andere kant van de straat lopen. Het zijn een jongetje en een meisje, en het grappige is dat het jongetje haast even groot is als Freek, en het meisje net zo groot als zij zelf.

„Misschien worden we daar wel vriendje en vriendinnetje mee”, denkt Mijntje. „Alleen . . . als ze nou ook maar naar de Christelijke school gaan, want als het kinderen zijn, waar ze thuis niet aan de Heere Jezus geloven . . . nou, dan kunnen het nooit zulke áárdige kinderen zijn . . .”

Dat dént Mijntje allemaal, ja. Dat durft ze niet zo goed hardop te zeggen . . .

Ze let er intussen helemaal niet op, hoe ze lopen. Maar dat doet Freek wél.

„Moeten wij óók oversteken?”, vraagt hij aan moeder.

Ze komen bij een brede straat, waar de tram doorheen rijdt, en waar ook nog al wat auto's langs komen.

Moeder knikt. „Ja, want dáár is de school, kijk, aan de overkant van de straat”.

Aan deze kant van de brede straat staat een groepje kinderen, die zeker wachten tot er niets meer aan komt. De twee kinderen, die ook hun kant op gingen lopen nu hard, om bij dat groepje te komen.

„Dan gaan ze vást ook naar dezelfde school”, denkt Mijntje blij. En dan . . . dan zien ze iets leuks, iets, dat ze in hun dorp nog nooit hebben gezien. De kinderen gaan allemaal naast elkaar staan, op een rijtje, en aan elke kant van dat rijtje staat een groot kind, zeker uit de hoogste klas. Die twee grote kinderen hebben elk een stok, met een rond bordje er aan. Die stok steken ze in de hoogte, en tegelijk roepen ze: „Klaaar . . . óver”. Dan steken ze met elkaar, hand in hand, de straat over. Er komt nog een man op een bakfiets aan, maar die wacht netjes tot de kinderen voorbij zijn.

„Had u dat wel eens gezien?”, vraagt Freek aan moeder, als het groepje kinderen veilig aan de overkant is.

„Gezien nog nooit”, zegt moeder. „Maar ik wist wel, dat ze zo iets hadden in de grote plaatsen. Zullen jullie ook altijd zo oversteken, als je in 't vervolg alleen gaat?”

„Tuurlijk”, belooft Freek dadelijk. „En als ik in de hoogste klas zit, wil ik ook de kinderen naar de overkant brengen. Dan laat ik álles stil staan, ook de tram!”

Moeder lacht er wat om en ze zegt: „Nee, Freek, dat doen *die* grote kinderen ook niet. Ze wachten tot het rustig is op straat en ál s er dan nog iets aan komt, een fietser of zo, dan moet die even wachten”.

„Nou, reken maar!”, zegt Freek streng.

Dan steken ze zelf over, elk aan een hand van moeder. En nu zijn ze ook haast meteen voor de school, die op de hoek van een stille zijstraat staat.

„Als jullie nu nog eens bij de school gaan spelen moet je het in die zijstraat doen, hoor!” waarschuwt moeder.

Ze beloven het. En dan neemt moeder ze mee *in* de school. Er staat een lange meneer met grijs haar, die zeker de bovenmeester is, want hij praat wat met moeder. Freek en Mijntje moeten hem ook elk een hand geven en dan zegt hij: „Zo, Freek komt dus in de derde, en Mijntje in de tweede klas. Heb je al eens eerder een meester gehad, Freek?”

Freek knikt en hij flapt er zo maar uit: „Nou, en wát een fijnel!” De bovenmeester moet er even om lachen en daar wordt zijn gezicht een heleboel vriendelijker van. Dat vriendelijke gezicht zegt dan tegen Mijntje: „Jij krijgt nog een juffrouw, hoor, en nog wel een erg áárdige juffrouw. Kijk, daar ze staat ze. Ga maar eens naar haar toe”.

De bovenmeester wijst de gang in, waar bij de deur van een klas een juffrouw staat. Even kijkt Mijntje nog een beetje vragend naar moeder, maar als die een knikje geeft, gaat ze dan toch.

De juf komt haar al een eindje tegemoet! „Zo”, zegt ze, „jij bent vast en zeker Mijntje. Daar kijk je van op, hè, dat ik jouw naam al weet. Maar ik wist ook al, dat jij bij mij in de klas zou komen, zie je”.

Juf neemt haar bij de hand en samen wandelen ze de klas binnen. Een mooie, nieuwe klas, met veel ramen, en veel planten, en veel platen . . .

De klas is écht wel mooier dan de klas in het dorp, vindt Mijntje, en de nieuwe juf . . . O, die is háást zo aardig als de juf van de oude school. Ze praat erg vriendelijk tegen Mijntje, en als de andere kinderen allemaal in de klas komen zegt ze: „Dit is nou Mijntje, kinderen. Ik hoop, dat ze van jullie allemaal een vriendinnetje wordt”.

Mijntje kijkt even naar al die kinderen, die allemaal zulke vreemde gezichten hebben. Allemaal? Nee, toch niet. In de bank achter die, waar juf haar heeft neergezet, ziet ze een gezichtje dat ze al eerder heeft gezien. Daar zit het meisje, dat naast het jongetje liep, dat misschien wel in hun stráát woont. Ze lacht even tegen het kind, want dat heeft háár natuurlijk ook wel gezien onderweg. Maar het meisje lacht niet terug. O nee. Ze kijkt zelfs een beetje boos, net of ze niets van Mijntje wil weten . . .

Dan vouwt juf haar handen, en gaan ze bidden. De eerste schooldag in de nieuwe, vreemde school is begonnen . . .

Er gaat een bel in de school.

„Speelkwartier”, denkt Mijntje. En ja, hoor, even later staan ze met hun hele klas op het schoolplein. De jongens beginnen direct te hollen en allerlei wilde spelletjes te doen. En de meisjes . . .

Ja, die gaan ook spelen. Allemaal met elkaar nog wel. Ze hebben een héél lang springtouw en daar gaan ze nu met z'n allen mee springen, om de beurt in de bocht. Maar niemand vraagt, of Mijntje óók mee wil doen . . .

Eén kind kijkt wel even naar Mijntje, die stilletjes tegen de muur staat. Dan gaat ze naar het meisje, dat Mijntje al een klein beetje kende, van onderweg naar school. Ze fluistert dat

meisje iets in haar oor, maar het kind trekt een boos gezicht en schudt heel hard van nee.

„Het is *mijn* touw”, hoort Mijntje haar zeggen, „en ik doe het toch lekker niet!”

Mijntje begrijpt het wel een beetje. Dat andere kind vroeg voor haar, of ze ook mee mocht doen, maar dat wil dat meisje niet. Ze keek net zo boos als toen Mijntje vanmorgen even tegen haar knikte. En ze had nog wel gehoopt, dat het mischien haar vriendinnetje zou worden . . .

Ze blijft nog even op haar plekje staan, maar dan gaat ze kijken, of ze Freek ook ergens ziet. Ze voelt zich ineens zo alleen en Freek hoort tenminste bij haar, dat is haar eigen broertje . . . Als ze even heeft rondgekeken, ziet ze Freek ineens aan komen rennen.

„Freek!”, roept ze.

Freek blijft staan, en komt met een rood-gloeiend, lachend gezicht naar haar toe. Ondertussen kijkt hij goed uit, zeker of een van de andere jongens hem ook achterna komt.

„Fijne school wel, hè?”, zegt hij hijgend tegen Mijntje. „We spelen ongeluks-krijgertje, álle jongens doen mee. Maar waarom speel jij niet met de meisjes van je klas?”

Mijntje haalt haar schouders op. „Ze hebben . . . ze willen . . .”, hakkelt ze een beetje.

Dan komt er in volle vaart een jongen hun kant uit hollen. Het is het broertje van het meisje uit haar klas, dat zo boos keek, ziet Mijntje. Hij heeft zijn hand op zijn rug. Daar hebben ze hem zeker getikt.

Freek ziet de jongen en hij wil maken, dat hij weg komt. Maar het is al te laat. De jongen bukt zich vlug, tikt hem onder op zijn been en zegt lachend: „Jij bent 'em, Freek. En probeer ons zó maar eens te pakken!”

Weg is Freek. Hij lijkt wel een oud kereltje, want hij moet voorover lopen, met zijn hand op zijn been. Maar zó kan hij

ook nog wel hard lopen, hoor. Kijk maar, daar heeft hij al weer bijna een van de jongens!

Mijntje staat weer alleen, en ze is eigenlijk maar blij, als de bel gaat.

„Waarom mag Freek nou meteen zo fijn meespelen, en is er niemand die met *mij* speelt”, denkt ze een beetje verdrietig, terwijl ze stilletjes op haar plaats in de rij gaat staan. Maar er is niemand, die haar dat vertelt . . .

Ze gaan de school weer binnen. En in de klas ziet ze dat het meisje van onderweg nog steeds boos naar haar kijkt . . .

VI. EEN NAAR EN EEN AARDIG KIND.

Om twaalf uur komt moeder ze halen. „Hoe was het?“, vraagt ze.

„O, best leuk hoor“, zegt Freek. „Fijn gespeeld met de jongens!“

„En wij hebben wát een aardige juf“, zegt Mijntje. Ze wil maar liever niet vertellen, dat de kinderen helemáál niet zo aardig zijn . . .

Als ze 's middags weer naar school gaan, gaat moeder niet meer mee.

„Je weet het nu wel, hè Freek?“ zegt ze. „Ik heb hier in huis nog zoveel te doen“.

O ja, Freek weet het best. En het is ook eigenlijk helemaal niet moeilijk. Bij de tweede zijstraat de hoek om, dan een stukje rechtuit, dan wéér de hoek om en dan tot aan de brede straat. Ze steken netjes bij de „klaar-over“-kinderen de straat over en dan zijn ze bij school.

„Niks moeilijk, hoor“, zegt Freek.

„Nee, hoor, niks moeilijk“, zegt Mijntje ook.

Freek wordt al weer geroepen door de jongens, die nu bok-sprong doen.

„Ga jij nou ook fijn spelen“, zegt hij tegen Mijntje. Ze knikt, en o, ze wil ook wel graag. In het dorp speelde ze immers ook altijd met de meisjes van haar klas, was ze toch een echte rob-bedoer? Maar hier willen de kinderen niet spelen. Niet met háár tenminste . . .

In de klas is alleen juf erg aardig. Het is net, of ze tegen Mijntje aardiger is dan tegen de andere meisjes.

„Zou juf gemerkt hebben van . . . van dat spelen?“, denkt Mijntje.

Het lijkt er echt wel op, want als de school om vier uur uit gaat, zegt juf: „En nu hoop ik, dat Mijntje morgen geen vreemdelingetje meer voor jullie is, meisjes. Eén niet mee laten spelen is helemaal niet leuk, hoor“.

De meisjes zeggen niets. En Mijntje kijkt maar niet achterom . . .

Op straat staat Freek al op haar te wachten. „Zou je de weg ook wel alleen weten?“, vraagt hij. „De jongens blijven nog wat spelen, zie je“.

„Ja hoor, ik weet het best“, zegt Mijntje.

Freek haalt een grote zoute drop uit zijn broekzak en die geeft hij haar.

„Van een jongen gekregen“, zegt hij. „Mag jij hebben“. Mijntje stopt de lekkere zoute drop meteen in haar mond. En dan gaat ze op weg.

Eerst de brede straat oversteken, tussen de „klaar-over“-kinderen. O, wat een lange rij moet er naar de overkant!

Mijntje ziet ook Tineke in die rij. Zo heet het „boze“ kind, weet ze nu. Ze staat er met nog twee andere meisjes van hun klas. Die gaan misschien wel met haar mee naar huis, want ze praten zo druk met elkaar . . .

„Klaar . . . óver!“

Daar gaan ze. Met z'n allen. Nee, hoor, zo kunnen er nóóit ongelukken gebeuren. Daar zijn ze al aan de overkant. En nu moet Mijntje verder. Maar . . .

Hè, wat raar is dat nu. Ze wist het op de heenweg toch zo goed? En nu weet ze niet eens precies, of ze nu die eerste of die tweede zijstraat in moet . . .

Gelukkig is er een makkelijk maniertje, om dat te weten te

komen. Ze hoeft Tineke maar achterna te lopen. Die moet immers dezelfde kant op?

De twee andere meisjes lopen nog steeds met Tineke mee en een klein eindje achter die drie blijft Mijntje lopen.

„Hè”, denkt ze, „nu moesten die meisjes eens blijven staan, en vragen of ik óók met ze mee wil lopen . . .”

Een van de meisjes kijkt wél achterom, en dan . . . ja, warempel, dan *blijven* ze staan! Mijntje haalt ze in en ze hóópt toch zo, dat nu alles goed zal zijn . . .

Maar het is *niet* goed. Dat ziet ze, als ze vlakbij gekomen is, wel aan die drie gezichten. Die staan helemaal niet vriendelijk. Die lachen haar een beetje út . . .

„Waarom loop je ons achterna?”, vraagt Tineke met een boze stem.

„Ik moet toch óók die kant op”, zegt Mijntje zacht.

„Hoor haar eens gek praten”, zegt een van de twee andere meisjes. „Je kunt wel horen, dat ze uit een boerendorp komt”. Ja, Mijntje heeft zelf ook wel gemerkt, dat ze een beetje anders praat dan de kinderen hier, in de stad. Maar dat kan *zij* toch niet helpen . . .

„En wat een gekke naam”, ginnegapt het derde meisje. „Mijntje — boeretrijntje”.

De twee anderen schateren om dat leuke rijmpje en met z'n drieën gaan ze er zelfs een soort liedje van maken.

„Mijntje — boeretrijntje, Mijntje — boeretrijntje!”

Mijntje is nu verdrietig en boos tegelijk. O, die nare, náre meiden! Ze heeft ze toch niets gedaan?

„Waarom ben je zo dicht bij me komen wonen? Zo'n boerekind hóórt niet in onze straat!”, zegt Tineke boos.

Mijntje moet nu wel geloven, dat Tineke boos op haar is, omdat ze uit een klein dorpje komt. Maar daar kan ze toch niets aan doen? En het is toch ook niet háár schuld, dat ze zo dicht bij dat nare kind is komen wonen?

Ze wil doorlopen, die nare meiden voorbij. Ze weet nu de weg wel weer en anders wil ze nog liever verdwalen dan nog langer achter die Tineke, die lelijke meid, aan te lopen . . .

Maar ze laten haar niet door, de drie vriendinnen. Ze houden haar tegen, ze houden haar vast, en als Mijntje zich los wil rukken, sláán ze haar . . .

Mijntje huilt haast van boosheid. O, kwam Freek nu maar, die zou die meiden wel even . . . !

Nee, Freek komt nog niet, maar er komt wel ándere hulp. Er komt een vreemd meisje aan, een klein beetje groter dan Mijntje en de andere drie. Dat meisje zegt niets, maar zonder zich te bedenken trekt ze Tineke uit het vechtende groepje weg. Dat gaat zó onverwachts, en met zó'n vaart, dat de andere meisjes verschrikt los laten. Ze kijken met z'n allen naar het vreemde kind, dat grote, donkere ogen heeft en de drie vriendinnen daarmee dreigend aanziet.

„Kenne jullie wel, drie tegen één!”, snauwt ze dan. „Laffe meide! Maakt, dat je weg komt, anders ken je een pak op je falie krijgje!”

Mijntje weet niet wat „falie” betekent en ze hoort ook wel, dat het vreemde kind nog al plat-Amsterdams praat. Maar wat vindt ze dat kind aardig, om haar zo maar te helpen!

De drie vriendinnen zijn al doorgelopen. Een beetje bang, een beetje geschrokken. En nu begint het vreemde kind tegen Mijntje te praten.

„Hebbe ze je pijn gedaan, die valsrikke?”, vraagt ze.

„Nee”, zegt Mijntje zacht. „Nee, niet erg”.

„Zijn ze van jouw school?”, wil het kind weten.

„Ja”, knikt Mijntje. En dan vertelt ze: „Ik was vandaag voor 't eerst op school, want we zijn gisteren pas hier komen wonen. En omdat ik uit een dorp kom en een beetje anders praat, daarom . . .”

„Daarom vinde die meide, dat ze je maar een potje motte

sarre”, begrijpt het kind. „Nou, je zal nou wel geen last meer van ze hebbe. Weet je de weg naar huis?”

Eerst knikt Mijntje, maar dan haalt ze haar schouders op. „Ik dacht, dat ik het wist, maar ik weet het toch, geloof ik, niet zo héél goed . . .”

„Breng ik je wel effe”, zegt het kind. „Vertel maar hoe je straat heet”.

Mijntje vertelt het. En dan gaan ze samen verder. Onderweg vraagt Mijntje: „Ben jij ook op onze school?”

„Welke is dat?”

„De Christelijke”.

Het kind schudt haar hoofd. „Nee”, zegt ze, „ik ben op de openbare”.

„O”, weet Mijntje alleen maar te zeggen. Maar ze dénkt nog wel meer. Ze denkt: „Ik dacht, dat kinderen van de openbare school nooit zo aardig konden zijn . . . En nu is dit kind juist zo aardig, en Tineke, die op de Christelijke school is, is zo . . . zo náár . . .”

Ze vindt het allemaal maar erg moeilijk, en ze is vást van plan er eens met oma over te praten . . . vanavond, als ze naar bed gaat . . .

VII. TOCH EEN VRIENDINNETJE . . . NOG WEL TWEE!

Als Mijntje thuis komt, vertelt ze maar niets van de ruzie. Moeder en oma zijn trouwens druk bezig met de gordijnen, die nog veranderd moesten worden. Moeder vraagt alleen maar: „Is Freek niet met je mee gekomen?”

„Freek wilde nog graag even bij school blijven spelen, met de jongens”, vertelt Mijntje.

„En wist jij de weg wel alleen?”

„Er is een meisje met me mee gelopen”.

Moeder vraagt niet, wat voor meisje dat was en Mijntje zegt het ook maar niet. Nú nog niet . . .

Ze gaat op het kleedje voor de kachel zitten. Dat vond ze in het vorige huis altijd zo'n fijn plaatsje. Als ze daar zat, kon ze door het raampje van de kachel kijken en dan zag ze allemaal mooie dingen . . .

Nu wil ze dat ook doen. Ze houdt haar hoofd een beetje voorover, zodat het vlak voor het kachelraampje komt. Maar mooie dingen . . . Nee, mooie dingen ziet ze niet. Komt dat misschien . . . omdat het bij haar zelf op 't ogenblik van binnen ook niet zo mooi is? Omdat daar allerlei boze gedachten zijn? Ja, maar ze is ook boos. Heel erg op Tineke en die twee andere meisjes van haar klas, die zo lelijk tegen haar hebben gedaan. En een béétje op moeder en oma, die het zo druk hebben en zich helemaal niet eens even met haar bemoeien . . .

Als ze nog een poosje zo stil blijft zitten, is het toch net, of er

iemand tegen haar begint te praten, of iemand heel zacht zegt: „Als je je alleen voelt, of als je verdrietig bent, dan ben je toch nooit alleen en dan hoef je ook niet verdrietig te zijn . . .” Mijntje weet eigenlijk wel, wat die stem bedoelt, maar ze wil er niet naar luisteren en dan zegt moeder ineens: „Hè, wat blijft die Freek toch lang weg! En ik zit nog wel op zout te wachten voor de aardappelen. Kun jij dat niet even halen, Mijntje, bij die kruidenier op de hoek van de tweede straat?” „Ja hoor”, zegt Mijntje. Ze is blij, dat ze iets kan doen. Op moeder en oma is ze al haast niet boos meer.

„Koop bij die winkel voor je zelf dan maar een lekkere reep”, zegt oma. „Freek is zo fijn aan 't spelen, dan mag jij ook wel wat hebben”.

Met een kleur op haar wangen neemt Mijntje het kwartje van oma aan. Ze was zo pas nog wel een klein beetje boos op oma . . .

Dan loopt ze vlug de trappen af, de straat op. Het is al een beetje donker. De lantaarns branden al. Wel leuk, om nu op straat te zijn. En als je dan ook nog iets lekkers voor jezelf mag kopen . . .

Ze denkt er warempel al niet meer aan, dat ze eigenlijk boos is. Maar dat ze juist nú dat nare kind, die Tineke, moet zien lopen, vlak vóór haar nog wel . . .

Mijntje wil eerst stil blijven staan, om dat kind toch maar vooral niet in te halen. Maar dan ziet ze iets vreemds aan Tineke. Ze ziet, dat haar schouder tjes op en neer gaan, nee of ze heel stil tjes huilt. En het is ook net of ze iets zóekt . . .

„Zou ze iets verloren hebben?”, denkt Mijntje. „Geld misschien, waarmee ze boodschappen moest halen?”

Ze hoopt het maar. Dat zou immers net goed zijn voor die lelijke meid? Eigenlijk moest ze haar nu juist inhalen en haar uitlachen . . .

Ze komt al dicht bij Tineke, die ze nu ook hóórt huilen, heel

zachtjes. O, en dan kan ze toch zo moeilijk boos blijven . . . Dan krijgt ze eigenlijk een beetje medelijden met dat nare kind . . .

Ze loopt door, zodat ze Tineke, die heel langzaam loopt, verder inhaalt. Ze komt naast haar lopen. En dan vraagt ze zacht: „Zoek je iets? Ben je wat verloren?”

Tineke kijkt op zij. Het is net, of ze een beetje geschrokken is. Eerst zegt ze ook helemaal niets terug. Maar dan begint ze ineens heel hard te snikken, en door dat snikken heen vertelt ze: „Ik . . . ben . . . m'n poesje . . . kwijt . . .”

„O, wat erg!”, zegt Mijntje. En dat méént ze ook echt, want ze houdt zelf zo heel, héél erg veel van poesen . . .

„Zal ik helpen zoeken?”, vraagt ze. „Hoe ziet hij er uit?”

„Zwart . . . met een wit . . . befje . . .”, snikt Tineke.

„En waar is hij weg gelopen?”

„Daar . . . bij m'n huis . . .” Tineke wijst een eindje terug. Dan vertelt ze ook nog: „Ik . . . ik mocht er niet mee op straat . . . en ik heb het tóch gedaan . . .”

„Heb je al aan de overkant gezocht?”, vraagt Mijntje.

„Nee”.

„Dan ga ik aan de overkant zoeken en jij aan deze kant. Goed?”

Tineke knikt. „Ja”, zegt ze zacht.

Mijntje is helemaal haar pak zout vergeten, dat ze halen moest, en zelfs haar reep. Ze loopt naar de overkant van de straat. Daar begint ze te zoeken. Dat is niet zo makkelijk. Een klein zwart poesje en het begint nu al aardig donker te worden . . .

„Dom diertje”, denkt ze. „Moet jij nu vannacht helemaal alleen op straat blijven? Je bent net zo dom als het lammetje, dat de Goede Herder op de plaat in z'n armen heeft . . .”

De Goede Herder . . . Als ze aan hem denkt wordt ze een beetje blij van binnen. Ze weet nu wel dat *hij* zacht tegen haar

praatte, toen ze zich thuis zo alleen voelde. Ze weet ook, dat hij haar wil helpen met zoeken, als ze er om vraagt.

„Heere Jezus, wilt u maken, dat ik het kleine poesje vind?“, bidt ze zacht.

Dan zoekt ze weer verder, luistert ze ook goed, of ze ergens een geluidje van het poesje hoort. En omdat ze zo goed, zo héél goed luistert . . .

Hoor, was dat niet een zacht mauw-geluidje? Maar waar kwam het vandaan?

Mijntje kijkt om zich heen. Nee, ze ziet niets. Ook niet een plekje, waar het poesje zich verstopt kan hebben. Maar hoor, daar is het weer, en komt van *die* kant . . .

Mijntje loopt een stukje die kant op. Ze ziet een vrachtauto staan, maar dáár zal poes toch niet . . .

„Psss . . .“, doet ze zacht. En dan . . .

Boven de lage bak van de vrachtauto komt een klein kopje te voorschijn. Een zwart kopje, met twee angstige oogjes er in . . .

Mijntje begrijpt er alles van. Poes is op een of andere manier in die bak gekropen en durft er nu niet meer uit te springen . . .

Als ze op haar tenen gaat staan, kan ze juist bij de bovenrand van de bak komen. Ze grijpt naar het poesje, dat zich makkelijk laat pakken, dat natuurlijk maar wát blij is uit die enge, hoge bak verlost te worden . . .

Dan heeft Mijntje het poesje in haar armen. Ze vindt dat minstens net zo heerlijk als poes zelf. Wat een lief, zacht, warm diertje . . .

Heel even komt er nog een boze gedachte bij Mijntje op. „Als ik het poesje nu eens zélf houd . . . Als ik het nu eens thuis breng en tegen Tineke zeg dat ik niets gevonden heb . . . ? Ze heeft vanmiddag tegen mij toch ook zo . . . zo lélijk gedaan . . .“

Maar dan moet ze er ook aan denken, hoe erg ze het zélf zou vinden, als ze zo'n lief poesje had en ze was het kwijtgeraakt.

Nee hoor, ze weet heel goed, wat ze gaat doen.

„Tineke!”, roept ze zo hard ze kan. „Tineke!”

Tineke heeft haar gehoord; ze komt hard aanhollen. „Heb . . . je . . . hem . . . !”, vraagt ze hijgend, en nog steeds een beetje snikkend.

Ze houdt haar armen al op. Daar legt Mijntje nu voorzichtig het poesje in.

„O . . . wat . . . wat fijn!”, zegt Tineke zacht. Ze wil nog meer zeggen, maar daar moet ze eerst nog even over nadenken.

„Kom je even . . . met me mee naar huis?” vraagt ze dan nóg zachter.

„Ja . . . eh . . . nee, ik moest zout halen voor moeder . . . en . . . en . . . Maar mag ik straks nog even komen?”

„Goed”, zegt Tineke. „Ik woon vlak bij jullie, op nummer achttien”.

„Tot zó dan”, zegt Mijntje blij.

Ze hólt weg nu, om haar pak zout te halen. Wat zal moeder daar op zitten wachten!

Ze koopt het zout, en vergeet ook de reep niet. En dan holt ze wéér, nu naar huis. Ze is ineens weer een echte, vrolijke robbe-does!

Het is nu helemáál donker buiten. Maar het is ook al laat! Het is voor kinderen als Mijntje en Freek al bijna bedtijd. En kijk, Mijntje heeft haar pyjama al aan. Maar ze ligt nog niet in haar bed, hoor. Nee, ze zit op het kleedje vóór de kachel. Dat is haar eigen, fijne plekje.

Maar . . . wat heeft ze daar nu toch in haar armen, waar praat ze zo zachtjes tegen? Ja, kijk maar eens goed: dat is een poesje. Nee, niet het poesje van Tineke. Dat was zwart, met een wit befje. En dit poesje is *grijs*, met een wit befje. Maar hoe kán dat nu allemaal?

Wel, dat vertelt Mijntje op 't ogenblik heel zacht aan haar

Minetje, die het best fijn vindt in de armen van haar kleine vrouwtje. Ze zegt: „Ik ben zo blij, Minetje, dat ik je houden mag van vader en moeder. Nu heb ik ook een eigen poesje, net als Tineke. En Tineke is tóch een aardig kind, hoor. Ze ging toch meteen met me mee naar die mensen, waar ze haar poesje van had en die jou ook nog hadden? Nou ben je wel bij je moedertje vandaan, maar ik zal goed voor je zorgen, hoor. Je bent nou toch mijn kleine vriendinnetje? En Tineke is nou ook m'n vriendinnetje, Minetje. We hebben samen lekker de reep van oma opgepeuzeld en morgen gaan we samen naar school. Nu heb ik ineens twéé vriendinnetjes, zeg. Jijen Tineke. Nu is alles zo fijn, zo mooi . . . Je moet eens door het deurtje van de kachel kijken, Minetje. Dat is óók mooi, zie je wel? Daar zie je allemaal kastelen van goud, en nog veel meer mooie dingen . . . En . . .”

„En nu gaat m'n poesenvrouwtje naar bed”.

O, dat is moeder, die dat zegt. En daar komt Freek ook al aan in z'n pyjama. Hij was zich aan 't uitkleden, terwijl Mijntje nog even met haar poes mocht spelen.

„Zo, nu poes maar in z'n mandje”, zegt moeder. „En brengt oma jullie dan even naar bed?”

Natuurlijk. Dat doet oma toch haast altijd? Ze staat al op, en ze kijkt er naar, hoe Mijntje haar poes in het kleine, zachte mandje legt.

„Zo, en nu zal ik jullie naar je mandje brengen”, zegt ze.

Vader en moeder krijgen nog een dikke pakkerd, en dan gaan ze naar hun eigen kamertje.

Oma gaat op de rand van Freek's bed zitten en op hun knietjes komen ze elk aan een kant naast haar.

Zacht zingen ze hun avondgebedje, Freek met een lange gaap er tussendoor. Maar hij heeft ook zo lang buiten gespeeld en is nu echt een beetje moe en slaperig . . .

Oma dekt hem maar het eerste toe. Dan komt ze bij Mijntje.

Die heeft heel stilletjes naar de plaat van de Goede Herder liggen kijken, en als oma haar heeft toegestopt vraagt ze zacht:

„Houdt de Goede Herder van álle lammetjes, oma?”

„Ja, lieverd”.

„Houdt de Heere Jezus dan ook van álle kinderen?”

„Ja, meiske”.

„Ook van de kinderen, die op de openbare school zijn?”

„Ja meiske, ook van *die* kinderen. Dat zijn misschien wel de lammetjes, die de Goede Herder nog niet goed kennen, waartegen hij eerst nog eens moet praten, zodat ze aan zijn stem gaan wennen”.

„De lammetjes, die al bij de kudde hóren, lopen ook nog wel eens weg”, zegt Mijntje zacht. Ze denkt aan Tineke, die eerst zo lelijk tegen haar deed, maar ook aan zichzelf, aan haar boze gedachten.

„Maar dan zoekt de Goede Herder net zo lang tot hij die lammetjes weer heeft gevonden”, zegt oma.

„Ja”, knikt Mijntje. „Anders had ik nu niet ineens twee vriendinnetjes gehad . . .”

Oma geeft haar een dikke zoen. Ze is blij, omdat haar meiske nu ook weer blij is. En Freek . . .

Die weet al niet eens meer, dat hij gisteren verhuisd is. Die slaapt al, heel rustig . . .